



# MONITORUL OFICIAL

## AL

# ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 393

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 mai 2017

### SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>	
Decizia nr. 98 din 7 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă .....	2–3
Decizia nr. 128 din 9 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată .....	4–6
Decizia nr. 129 din 9 martie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată .....	6–9
<b>HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI</b>	
339. — Hotărâre privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Argeș, Covasna, Constanța, Alba, Vrancea, Vaslui, Arad, Prahova, Timiș, Gorj, Tulcea, Galați, Buzău și municipiul București .....	10
<b>ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI</b>	
36. — Ordin privind completarea Codului rețelei pentru Sistemul național de transport al gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 16/2013 .....	11–16

**DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 98**

din 7 martie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Diana Manea în Dosarul nr. 900/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 39D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, partea Consiliul Județean Suceava a depus concluzii scrise prin care arată că excepția de neconstituționalitate apare ca fiind inadmisibilă din perspectiva susținerilor autoarei acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 17 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 900/39/2015, **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Diana Manea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de strămutare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece strămutarea cauzei în cadrul aceleiași curți de apel nu este suficientă pentru a înlătura motivele de bănuială legitimă. În continuare, se arată că, pe de o parte, instanța chemată să judece cererea de strămutare este chiar instanța din care face parte persoana a cărei calitate reprezintă motivul cererii de strămutare, președintele curții de apel, care se află în relații de prietenie cu familia primarului unei comune din circumscripția judecătorească de unde a fost strămutată

cauza (funcția de director al uneia dintre părțile pârâte în cauză fiind deținută de soția primarului) și, pe de altă parte, magistratul investit cu soluționarea cauzei la judecătoria unde a fost strămutată cauza este subordonat față de președintele curții de apel.

7. **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă** apreciază că excepția este neîntemeiată. Se mai menționează că dispozițiile legale criticate nu au fost declarate neconstituționale sub aspectul criticilor autoarei acesteia.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Normele privitoare la competența și procedura de judecată a cererilor de strămutare și instanțele la care urmează a fi strămutate pricinile nu sunt de natură să aducă atingere dispozițiilor Legii fundamentale, din perspectiva criticilor formulate de autoarea excepției.

10. **Avocatul Poporului** menționează Decizia Curții Constituționale nr. 558 din 16 octombrie 2014, prin care instanța constituțională a reținut că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în măsura în care motivul de bănuială legitimă se raportează la calitatea de judecător la curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care urmează să judece cauza. Mai arată că, din perspectiva susținerilor autoarei excepției de neconstituționalitate din prezenta cauză, excepția este inadmisibilă.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 142 alin. (1) teza întâi: „*Cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia. Dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de*

*soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cererea de strămutare se depune la instanța competentă să o soluționeze, care va înștiința de îndată instanța de la care s-a cerut strămutarea despre formularea cererii de strămutare.”;*

— Art. 145 alin. (1) teza întâi: „În caz de admitere a cererii de strămutare, curtea de apel trimite procesul spre judecată unei alte instanțe de același grad din circumscripția sa. Înalta Curte de Casație și Justiție va strămuta judecarea cauzei la una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța de la care se cere strămutarea.”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) privind caracterul unic, imparțial și egal al justiției.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reprezintă norme de procedură care privesc buna administrare a justiției, competența și procedura de judecată a cererilor de strămutare și instanțele la care urmează a fi strămutate pricinile, edictate de legiuitor în temeiul mandatului său constituțional conferit de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Strămutarea reprezintă un remediu excepțional pentru situații în care deplina imparțialitate — îndeosebi în componenta sa obiectivă, respectiv aparența de imparțialitate în ochii unui observator obiectiv și rezonabil, iar nu insinuant și tendențios — a instanței, în întregul său, nu poate fi asigurată.

16. În continuare, Curtea reține că prin Decizia nr. 558 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 897 din 10 decembrie 2014, și Decizia nr. 169 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 9 mai 2016, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 142 alin. (1) teza întâi și ale art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în măsura în care motivul de bănuială legitimă nu se raportează la calitatea de judecător la curtea de apel a uneia dintre părți, respectiv la calitatea de parte a curții de apel în raza căreia funcționează instanța investită cu judecarea litigiului.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 142 alin. (1) teza întâi și art. 145 alin. (1) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Diana Manea în Dosarul nr. 900/39/2015 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

17. În prezenta cauză Curtea observă că excepția de neconstituționalitate nu vizează ipotezele avute în vedere în deciziile amintite, ci privește motivul de bănuială legitimă generat de relațiile de prietenie dintre președintele curții de apel și familia primarului unei comune din circumscripția judecătorei de unde a fost strămutată cauza (funcția de director al uneia dintre părțile pârâte în cauză fiind deținută de soția primarului) pe de o parte, și, pe de altă parte, subordonarea față de președintele curții de apel a magistratului investit cu soluționarea cauzei la judecătoria unde a fost strămutată cauza, iar excepția de neconstituționalitate este motivată prin invocarea motivelor de bănuială legitimă pe care autoarea excepției le are față de magistratul chemat să soluționeze fondul cauzei sale și prin nemulțumirea față de modul în care instanțele judecătorești din circumscripția curții de apel au soluționat cererile sale, apreciind că imparțialitatea magistratilor aflați în circumscripția curții de apel este grav afectată, soluționarea justă a cauzei neputându-se realiza decât la o instanță aflată în circumscripția unei alte curți de apel.

18. Or, având în vedere că strămutarea procesului civil reprezintă un incident procedural referitor la instanța sesizată cu judecarea pricinii care are drept finalitate înlăturarea suspiciunilor ce ar putea să apară cu privire la independența sau imparțialitatea acesteia, Curtea reține că susținerile autoarei excepției de neconstituționalitate pot constitui, eventual, motive pe care se întemeiază o cerere de strămutare. Așadar, pretinsa neconstituționalitate a textelor de lege criticate este motivată din perspectiva unor împrejurări concrete, individualizate la speța aflată pe rolul instanței de judecată, generate de motivele de bănuială legitimă ale autoarei excepției față de magistrații din circumscripția curții de apel. Întrucât analiza aspectelor de fapt revine instanței de judecată care este chemată să se pronunțe față de materialul probator administrat în cauză, dacă și în ce măsură motivele invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate întrunesc condițiile impuse de lege pentru a determina strămutarea cauzei, Curtea reține că aprecierea asupra modului de interpretare și aplicare a legii la speța dedusă judecării aparține instanțelor de drept comun, în cadrul controlului judiciar realizat de acestea. Prin urmare, asemenea critici nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată*”, iar nu cu privire la modul de aplicare a legii, astfel încât excepția va fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,  
**Andreea Costin**

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

## DECIZIA Nr. 128

din 9 martie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate  
a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva  
unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată, excepție ridicată de Robert Stelli în Dosarul nr. 1.059/242/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 759D/2016.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.059/242/2014, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată.** Excepția a fost ridicată de Robert Stelli în soluționarea apelului declarat de acesta împotriva Sentinței civile nr. 219 din 18 martie 2015 pronunțate de Judecătoria Huedin în Dosarul nr. 1.059/242/2014, prin care a fost respinsă plângerea formulată de autor în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Neamț împotriva procesului-verbal de contravenție seria PA nr. 1315687, întocmit la data de 9 octombrie 2014, prin care s-a reținut în sarcina autorului excepției săvârșirea contravențiilor prevăzute de art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 și art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 182/2000, prin expunerea la vânzare a mai multor tablouri fără autorizația Ministerului Culturii pentru a desfășura comerț cu bunurile culturale mobile, fiind aplicată sancțiunea avertismentului și sancțiunea complementară a confiscării, dispusă în baza art. 4 [după republicare, art. 3] din Legea nr. 12/1990, a unui număr de 89 de tablouri.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul susține, în esență, că măsura confiscării, prevăzută de art. 3 din

Legea nr. 12/1990, este excesivă și neproportională, textul de lege fiind redactat cu încălcarea cerințelor de previzibilitate și claritate, modul de redactare a acestora lăsând loc unor interpretări excesive și abuzive, apreciind, totodată, că bunurile proprietate privată, atât a persoanelor fizice, cât și a operatorilor economici, nu pot fi confiscate în mod obligatoriu, fără a se stabili criteriile obiective și proporționale care să justifice necesitatea confiscării.

6. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. În acest sens, reține că, potrivit art. 44 alin. (9) din Constituție, „Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”. Reține că ingerința statului în exercitarea dreptului de proprietate are loc doar în situația săvârșirii contravențiilor prevăzute de art. 1 din Legea nr. 12/1990 și este justificată de necesitatea protejării populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări servicii ilicite. În consecință, apreciază că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 44 și art. 53 și nici prevederile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că textul criticat dă expresie dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza finală, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege, respectiv celor ale art. 44 alin. (9), care stabilesc că „Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii”. Arată că organele constatatoare și instanța de judecată trebuie să aibă o marjă de apreciere în virtutea căreia să poată stabili dacă în cazul săvârșirii unei contravenții se impune o asemenea măsură complementară, iar, în soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de contravenție, proporționalitatea sancțiunii va fi supusă controlului judecătoresc.

9. **Avocatul Poporului** arată că a transmis punctul său de vedere cu privire la soluția legislativă consacrată anterior ultimei republicări a Legii nr. 12/1990, menținută în textul de lege criticat în prezenta cauză, în sensul constituționalității acesteia, punct de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 191 din 27 aprilie 2004, nr. 262 din 6 martie 2008 și nr. 135 din 5 februarie 2009.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate,

raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, care au următorul conținut: *„Bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.”*

13. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1), (2), (8) și (9) privind garantarea dreptului de proprietate privată, conținutul și limitele acestui drept, interdicția de confiscare a averii dobândite licit, respectiv confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții, în condițiile legii, și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, invocă dispozițiile constituționale ale art. 20 raportat la prevederile art. 1 referitor la protecția proprietății, din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, act normativ preconstituțional, a fost adoptată la data de 6 august 1990 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 8 august 1990. Soluția legislativă criticată în prezenta cauză a fost, inițial, prevăzută de dispozițiile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 12/1990. Prin Legea nr. 42/1991 pentru modificarea și completarea Legii nr. 12/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1991, de asemenea act normativ preconstituțional, dispozițiile art. 3 alin. (3) au fost modificate și reunite în cadrul art. 4 din lege, iar, după republicarea Legii nr. 12/1990 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, acestea se regăseau în art. 6 din lege. Urmare a unei noi republicări a Legii nr. 12/1990 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, soluția legislativă criticată se regăsea în art. 4 din lege, modificat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având, sub aspectul soluției legislative, configurarea normativă acum în vigoare. Urmare a republicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, în prezent, soluția legislativă, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012, se regăsește la art. 3 din Legea nr. 12/1990, criticat în prezenta cauză, având următorul conținut: *„Bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.”*

15. Curtea constată că întregul act normativ a fost receptat în noua ordine constituțională instaurată ca urmare a intrării în vigoare a Constituției din 1991, o atare concluzie fiind justificată de activitatea legislativă ce a privit Legea nr. 12/1990 după data de 8 decembrie 1991, respectiv intervențiile legislative aduse prin numeroase acte normative modificatoare și republicările acesteia, precum și din aplicarea continuă a actului normativ de către autoritățile publice.

16. Cât privește art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, în vigoare, criticat în prezenta cauză, soluția legislativă pe care o cuprinde a produs efecte încă din 8 august 1990, legea prevăzând, în mod similar,

în toate formele sale, că bunurile care fac obiectul contravențiilor, mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea contravențiilor, dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, ca și sumele de bani și lucrurile dobândite, în mod vădit, prin săvârșirea contravenției, așadar bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.

17. Curtea reține că această soluție legislativă a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin numeroase decizii (a se vedea Decizia nr. 429 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 76 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 9 martie 2004, Decizia nr. 148 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, Decizia nr. 225 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, Decizia nr. 262 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 30 mai 2008, Decizia nr. 135 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, Decizia nr. 433 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 25 mai 2010), Curtea Constituțională reținând că măsura confiscării cu privire la mărfurile și produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea activităților comerciale ilicite prevăzute de art. 1 din Legea nr. 12/1990, precum și a sumelor de bani și a lucrurilor dobândite prin săvârșirea respectivelor contravenții reprezintă o privare de proprietate impusă de necesitatea protejării populației împotriva unor activități comerciale ilicite. O atare atingere adusă dreptului de proprietate este permisă expres de dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție, potrivit cărora: *„Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.”* Soluția legislativă criticată nu instituie o prezumție de dobândire ilicită a bunurilor a căror proveniență nu poate fi justificată, deoarece presupune existența dovedirii caracterului ilicit al dobândirii, iar măsura confiscării beneficiilor și încasărilor rezultate din vânzarea unor asemenea mărfuri apare ca o măsură subsidiară dobândirii ilegale și se impune tocmai pentru că acestea au servit la săvârșirea contravenției.

18. Totodată, Curtea a reamintit jurisprudența sa constantă potrivit căreia aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii (în acest sens, Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, Decizia nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, Decizia nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003, precum și Decizia nr. 472 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 17 ianuarie 2005).

19. În ceea ce privește critica potrivit căreia prin dispozițiile de lege contestate s-ar încălca prevederile art. 1 referitoare la protecția proprietății din primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că instanța de la Strasbourg, deși a recunoscut că o anumită măsură de confiscare a unor bunuri reprezintă o privare de proprietate, a reținut că aceasta nu intră sub incidența celei de-a doua fraze din paragraful 1 al art. 1 din primul Protocol, ci ține de paragraful 2, care reglementează folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, în speță, confiscarea efectuată a avut drept scop să prevină ca reclamantul să

folosească bunurile confiscate la săvârșirea altor infracțiuni (Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în Cauza *Raimondo împotriva Italiei*).

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Robert Stelli în Dosarul nr. 1.059/242/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

**Mihaela Ionescu**

#### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

### DECIZIA Nr. 129

din 9 martie 2017

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate

#### a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia civilă nr. 375 din 17 februarie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 20.356/211/2014, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială Thermax Quality — S.R.L. din Cluj-Napoca în soluționarea apelului declarat de aceasta împotriva Sentinței civile nr. 893 din 28 ianuarie 2015 pronunțate de Judecătoria Cluj-Napoca, în Dosarul nr. 20.356/211/2014, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, plângerea formulată de autoare în contradictoriu cu intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală, împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor seria DGAF nr. 0024957, întocmit la data de 3 septembrie 2014, prin care s-au aplicat autoarei excepției amenziile contravenționale de 2.000 lei, pentru săvârșirea contravenției prevăzute și sancționate de art. 41 pct. 2 lit. c) și art. 42 alin. (1) din Legea nr. 82/1991, și de 20.000 lei, pentru săvârșirea contravenției prevăzute de art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, sancționate de art. 2 alin. (1) din același act normativ, întrucât aceasta nu a respectat reglementările emise de Ministerul Finanțelor Publice cu privire

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, excepție ridicată de Societatea Comercială Thermax Quality — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 20.356/211/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 770D/2016.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a comunicat concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită

la întocmirea și utilizarea documentelor justificative și contabile pentru toate operațiunile efectuate și a efectuat comerț cu ridicata cu mărfuri din categoria materialelor de construcții fără a avea activat codul CAEN corespunzător acestei activități, în perioada noiembrie 2013—iulie 2014, în valoare de 836.400 lei, sumă care, de altfel, a fost confiscată.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea susține, în esență, că textul de lege criticat nu are o redactare suficient de precisă și clară, nefiind previzibil pentru destinatarul normei, întrucât sintagma „fără îndeplinirea condițiilor stabilite de lege” nu permite acestuia să își adapteze conduita în funcție de aceasta și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele concrete ale cauzei, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă, totodată, textul criticat nefăcând o trimitere la un act normativ de rang egal care s-ar afla în conexiune cu acesta. În aceste condiții, apreciază că petentul nu se bucură de garanția constituțională instituită de principiul legalității, nefiind pus la adăpost de arbitriul organelor de constatare sau al instanțelor de judecată, în concret, judecătorul fiind constrâns să stabilească, pe cale jurisprudențială, în afara legii, care sunt condițiile privind desfășurarea de activități economice, prin aceasta fiind încălcate dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție.

7. **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de neconstituționalitate. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 232 din 5 iulie 2001, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 și, de asemenea, reține că actul normativ precitat a fost modificat, completat și republicat în nenumărate rânduri, ultima republicare având loc în anul 2014, astfel că legea corespunde întocmai prevederilor Constituției și directivelor europene, fiind modificată în sensul acestora din urmă.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că, în ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor criticate raportat la art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 942 din 13 noiembrie 2012, în considerentele căreia s-a constatat că acestea au în vedere actele normative referitoare la efectuarea actelor și faptelor de comerț, prevăzând consecințele încălcării legislației în materie, a cărei respectare constituie o obligație preexistentă acestei reglementări. Raportat la cele constatate de instanța de contencios constituțional în decizia precitată, Guvernul apreciază că nu se poate reține nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Constituție și art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Consideră că dispozițiile art. 124 alin. (1) din Legea fundamentală nu sunt incidente în cauză.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

#### CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile scrise comunicate la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau

prestări de servicii ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, care au următorul conținut: „*Următoarele fapte reprezintă activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite și constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni: a) efectuarea de activități de producție, comerț sau prestări de servicii, după caz, fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege;*”.

13. Autoarea excepției susține că prevederile de lege criticate contravin atât dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației puterilor în stat și alin. (5) privind principiul legalității, art. 23 alin. (12), potrivit căruia „Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii”, art. 124 alin. (1) privind înfăptuirea justiției, cât și prevederilor art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*” și art. 7 — „*Nicio pedeapsă fără lege*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că Legea nr. 12/1990, act normativ preconstituțional, a fost adoptată la data de 6 august 1990 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 8 august 1990. Soluția legislativă criticată prevăzută de dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 avea, la data intrării în vigoare a legii, următorul conținut: „*Constituie activități comerciale ilicite și au ca efect aplicarea, față de cei care le-au săvârșit, a măsurilor prevăzute în prezenta lege, următoarele: a) efectuarea de acte de comerț fără îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru desfășurarea unei activități comerciale sau cu încălcarea de către comercianți a obiectului activității lor comerciale, stabilit în condițiile legii;*”. Prin Legea nr. 42/1991 pentru modificarea și completarea Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației

împotriva unor activități comerciale ilicite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1991, de asemenea act normativ preconstituțional, dispozițiile art. 1 lit. a) au fost modificate, având următorul cuprins: „*Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte: a) efectuarea de acte sau fapte de comerț de natura celor prevăzute în Codul comercial sau în alte legi, fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege;*”. Curtea observă că această din urmă formă s-a menținut și după republicările legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, respectiv nr. 291 din 5 mai 2009. Ulterior republicării din 2009, art. 1 lit. a) a fost modificat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, în sensul că „*Următoarele fapte reprezintă activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite și constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni: a) efectuarea de activități de producție, comerț sau prestări de servicii, după caz, fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege;*”. În urma republicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, s-a menținut soluția legislativă, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012. Curtea constată că întregul act normativ a fost receptat în noua ordine constituțională instaurată ca urmare a intrării în vigoare a Constituției din 1991, o atare concluzie fiind justificată de activitatea legislativă ce a privit Legea nr. 12/1990 după data de 8 decembrie 1991, respectiv intervențiile legislative aduse prin numeroase acte normative modificatoare și republicările acesteia, precum și din aplicarea continuă a actului normativ de către autoritățile publice.

15. Cât privește dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, în forma anterioară modificării acestui text prin Legea nr. 187/2012, acestea au făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin numeroase decizii Curtea Constituțională respingând excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect (a se vedea deciziile nr. 429 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, nr. 262 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 30 mai 2008, nr. 800 din 3 iulie

2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 30 iulie 2008, nr. 1.117 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 18 noiembrie 2008, nr. 179 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 13 martie 2009, și nr. 942 din 13 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 23 ianuarie 2013).

16. Prin deciziile nr. 1.117 din 16 octombrie 2008 și nr. 942 din 13 noiembrie 2012, precitate, Curtea, analizând critici similare celor invocate în prezenta cauză, a constatat că se aduce în discuție o problemă de interpretare și aplicare a textului de lege criticat, respectiv aceea privind sensul noțiunii de „lege” utilizate în cuprinsul său. S-a reținut că autorul excepției încearcă să convertească această problemă, care intră în competența instanțelor judecătorești, într-o critică de neconstituționalitate, susținând că textul legal nu este suficient de previzibil, deoarece nu precizează care este categoria de acte normative a cărei încălcare a înțelese legiuitorului să o sancționeze — respectiv încălcarea legilor, în sens restrâns, sau a oricărui act normativ. S-a constatat că aceste critici nu pot fi primite, întrucât art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 este suficient de clar și previzibil, formularea pentru care a optat legiuitorul, în ansamblul general al actului normativ, a cărui adoptare a avut ca scop asigurarea protecției populației împotriva unor activități comerciale ilicite, nelăsând loc vreunui dubiu cu privire la conduita pe care trebuie să o aibă persoanele care desfășoară o activitate comercială.

17. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 au în vedere actele normative referitoare la efectuarea actelor și faptelor de comerț, prevăzând consecințele încălcării legislației în materie, a cărei respectare constituie o obligație preexistentă acestei reglementări și, pentru acest motiv, nu a reținut încălcarea cerințelor de previzibilitate a noimei juridice criticate.

18. În plus, Curtea a observat că legiuitorul a acordat posibilitatea de a se contesta procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, prin formularea unei plângeri în condițiile art. 31 și următoarelor din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, prin aceasta contravenientul, partea vătămată ori altă persoană căreia îi aparțin bunurile confiscate, alta decât contravenientul, beneficiind de toate garanțiile care caracterizează un proces echitabil. Astfel, s-a reținut că alin. (1) al art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 stabilește, fără distincții, că instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu apel, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie, motivele de apel putând fi susținute și oral în fața instanței.

19. De asemenea, Curtea a reținut că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acesteia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire și la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea

drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

20. Curtea a observat, totodată, că instanța de la Strasbourg, în Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în *Cauza Anghel împotriva României*, paragraful 67, a statuat că, deși statele au posibilitatea de a nu sancționa unele infracțiuni sau le pot pedepsi pe cale contravențională mai degrabă decât pe cale penală, autorii infracțiunilor nu trebuie să se afle într-o situație defavorabilă pentru simplul fapt că regimul juridic aplicabil este diferit de cel aplicabil în materie penală. Instanța constituțională a reținut că o asemenea poziție este firească, întrucât, în caz contrar, autorul unei contravenții, din punctul de vedere al protecției juridice de care se bucură, s-ar afla pe o treaptă inferioară autorului unei infracțiuni în sensul Codului penal român, ceea ce este inadmisibil din moment ce ambele fapte țin de materia penală în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Curtea a reținut, totodată, că acela care a formulat o plângere contravențională nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată, în exercitarea rolului său activ, obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului, contravențiile fiind calificate, de principiu, drept „*acuzării în materie penală*” în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și intrând sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Canady împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Stefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini diagnostics s.r.l. împotriva Italiei*, paragraful 58, a reținut că încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și de a sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și trebuie subliniat că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție. Or, Curtea a constatat că o atare obligație este respectată prin dispozițiile art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor anterior arătate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

23. Distinct față de cele reținute de Curte în jurisprudența precitată, cu privire la critica referitoare la lipsa de previzibilitate a dispozițiilor art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, în concret a sintagmei „*fără îndeplinirea condițiilor stabilite prin lege*”, Curtea reține că instanța de la Strasbourg a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în *Cauza Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în *Cauza Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în *Cauza Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

24. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii



generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36). Se observă că cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în legătură cu principiul clarității și previzibilității legii au fost înglobate de instanța de contencios constituțional în propria jurisprudență (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016).

25. În ceea ce privește conceptul de „lege”, Curtea a reținut în Decizia nr. 146 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 mai 2004, și Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, că acesta are mai multe înțelesuri în funcție de distincția ce operează între criteriul formal sau organic și cel material. Potrivit primului criteriu, legea se caracterizează ca fiind un act al autorității legiuitoare, ea identificându-se prin organul chemat să o adopte și prin procedura ce trebuie respectată în acest scop. Această concluzie rezultă din coroborarea dispozițiilor art. 61 alin. (1) teza a doua din Constituție, conform căreia „Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării.”, cu prevederile art. 76, 77 și 78, potrivit cărora legea adoptată de Parlament este supusă promulgării de către Președintele României și intră în vigoare la trei zile după publicarea ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în conținutul său nu este prevăzută o altă dată

ulterioară. Criteriul material are în vedere conținutul reglementării, definindu-se în considerarea obiectului normei, respectiv a naturii relațiilor sociale reglementate. În ceea ce privește ordonanțele Guvernului, Curtea a reținut că, elaborând astfel de acte normative, organul administrativ exercită o competență prin atribuire care, prin natura ei, intră în sfera de competență legislativă a Parlamentului. Prin urmare, ordonanța nu reprezintă o lege în sens formal, ci un act administrativ de domeniul legii, asimilat acesteia prin efectele pe care le produce, respectând, sub acest aspect, criteriul material. În consecință, întrucât un act juridic normativ, în general, se definește atât prin formă, cât și prin conținut, legea în sens larg, deci cuprinzând și actele asimilate, este rezultatul combinării criteriului formal cu cel material. Astfel, Curtea a reținut că ordonanțele și ordonanțele de urgență ale Guvernului, sub aspect material, conțin norme de reglementare primară, având o forță juridică asimilată cu a legii. Mai mult, Curtea a observat că, potrivit art. 115 alin. (3) din Legea fundamentală, „Dacă legea de abilitare o cere, ordonanțele se supun aprobării Parlamentului, potrivit procedurii legislative (...)”, iar, potrivit alin. (7) al aceluiași articol, ordonanțele de urgență „cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege (...)”

26. Curtea a reținut că, deși legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, potrivit art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, actele normative date în executarea legilor și a ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă. În concluzie, Curtea a statuat că, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*”, impune ca numai legiuitorul primar să poată stabili conduita pe care destinatarul normei este obligat să o respecte.

27. În aceste condiții, Curtea constată că, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere în reglementarea art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990, cu respectarea obligației ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile, alcătuirea unei liste exhaustive a actelor normative referitoare la efectuarea actelor și faptelor de comerț nefiind necesară interpretării și aplicării textului de lege atacat pe calea excepției de neconstituționalitate.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială Thermax Quality — S.R.L. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 20.356/211/2014 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 1 lit. a) din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 martie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE  
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,  
**Mihaela Ionescu**

# HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

## GUVERNUL ROMÂNIEI

### HOTĂRÂRE

#### privind aprobarea unor modificări și completări în inventarul bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, situate în județele Argeș, Covasna, Constanța, Alba, Vrancea, Vaslui, Arad, Prahova, Timiș, Gorj, Tulcea, Galați, Buzău și municipiul București

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare,

**Guvernul României** adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 1, ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a constatării unor suprafețe de teren în minus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și intabularea în cartea funciară.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 2, ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și a constatării unor suprafețe de teren în plus după finalizarea lucrărilor tehnice de cadastru și intabularea în cartea funciară.

Art. 3. — Se aprobă actualizarea adreselor unde sunt plasate bunurile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 3, ca urmare a adăugării cărților funciare aferente după intabulare.

Art. 4. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar ale bunurilor din domeniul public al statului aflate în administrarea Ministerului Apărării Naționale, având datele de identificare prevăzute în anexa nr. 4, la care se modifică valorile de inventar ca urmare a reevaluării acestora conform prevederilor art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Ministerul Apărării Naționale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea anexei nr. 4 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1—4\*) fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU  
**SORIN MIHAI GRINDEANU**

Contrasemnează:  
p. Ministrul apărării naționale,  
**Mircea Dușa**,  
secretar de stat  
Ministrul finanțelor publice,  
**Viorel Ștefan**

București, 18 mai 2017.  
Nr. 339.

\*) Anexele nr. 1—4 nu se publică, fiind clasificate potrivit legii.

# ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

## ORDIN

### privind completarea Codului rețelei pentru Sistemul național de transport al gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 16/2013

Având în vedere prevederile art. 99 lit. e), l) și m) și ale art. 130 alin. (2) lit. e) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) și ale art. 10 alin. (1) lit. o) pct. 2 și lit. q) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

**Art. I.** — Codul rețelei pentru Sistemul național de transport al gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 16/2013, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 și 171 bis din 29 martie 2013, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

**1. La articolul 6 alineatul (2), după definiția „An gazier” se introduce o nouă definiție, cu următorul cuprins:**

„*Capacitate incrementală* — o posibilă creștere viitoare, prin intermediul unor proceduri bazate pe piață, a capacității tehnice existente sau o eventuală capacitate nou-creată acolo unde în prezent nu există niciuna, care poate fi oferită pe baza unor investiții în infrastructura fizică de transport și care poate fi alocată ulterior, sub rezerva obținerii de rezultate pozitive la testul economic, în punctele existente de intrare/ieșire în/din SNT sau prin crearea unor noi puncte de intrare/ieșire în/din SNT”

**2. La articolul 6 alineatul (2), după definiția „Portofoliu de clienți ai UR” se introduce o nouă definiție, cu următorul cuprins:**

„*Prag minim de capacitate* — nivelul minim agregat al angajamentelor obligatorii pentru contractarea de capacitate incrementală exprimate de către toți solicitanții, potențiali utilizatori ai rețelei, în cadrul unui proces de capacitate incrementală, care asigură viabilitatea economică a proiectului de capacitate incrementală”

**3. La articolul 6 alineatul (2), după definiția „Procedură de corelare” se introduce o nouă definiție, cu următorul cuprins:**

„*Proces de capacitate incrementală* — un proces deschis și transparent de evaluare a cererii de pe piață pentru capacitate incrementală, care include o etapă neangajantă, în care solicitanții, potențiali utilizatori ai rețelei, își exprimă și își cuantifică cererea pentru această capacitate, și o etapă angajantă, în care operatorul de transport și de sistem cere solicitanților, potențiali utilizatori ai rețelei, angajamente obligatorii pentru contractarea de capacitate incrementală”

**4. La articolul 6 alineatul (2), după definiția „Program de transport” se introduce o nouă definiție, cu următorul cuprins:**

„*Proiect de capacitate incrementală* — un proiect de investiții care vizează creșterea capacității tehnice a unui punct existent de intrare/ieșire în/din SNT sau crearea unui nou punct de intrare/ieșire în/din SNT, în baza alocării de capacitate realizate în cadrul unui proces de capacitate incrementală”

**5. La articolul 6 alineatul (2), după definiția „Sistem adiacent” se introduce o nouă definiție, cu următorul cuprins:**

„*Test economic* — un test aplicat pentru a evalua viabilitatea economică a proiectelor de capacitate incrementală”

**6. După articolul 43 se introduce o nouă secțiune, secțiunea „Desfășurarea proceselor de capacitate incrementală”, cuprinzând un nou articol, articolul 431, cu următorul cuprins:**

**„Desfășurarea proceselor de capacitate incrementală**

Art. 431. — (1) Desfășurarea proceselor de capacitate incrementală în punctele de interconectare a SNT cu sistemele de transport al gazelor naturale din statele membre ale UE învecinate României inițiate după data de 1 august 2017 se realizează în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2017/459 al Comisiei din 16 martie 2017 de stabilire a unui cod al rețelei privind mecanismele de alocare a capacității în sistemele de transport al gazelor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 984/2013.

(2) Desfășurarea proceselor de capacitate incrementală în punctele de intrare/ieșire în/din SNT, altele decât cele prevăzute la alin. (1), se realizează în conformitate cu prevederile procedurilor specifice elaborate de către OTS și avizate de către AC, cu respectarea următoarelor principii:

a) OTS are obligația de a iniția un proces de capacitate incrementală la primirea unei cereri pentru capacitatea incrementală avută în vedere a fi creată prin intermediul unor proiecte incluse în planurile de investiții și de dezvoltare a SNT pentru următorii 10 ani;

b) cererile pentru capacitate incrementală formulate de către potențialii utilizatori ai rețelei pot fi transmise oricând în cursul unui an gazier;

c) cererea pentru capacitate incrementală transmisă de către un potențial utilizator al rețelei poate fi condiționată de alocarea unui nivel minim de capacitate pentru un anumit număr de ani și/sau de o eventuală decizie finală de investiție a acestuia în legătură cu proiectul care a determinat transmiterea cererii;

d) OTS tratează în mod egal cererile pentru capacitate incrementală, indiferent dacă acestea sunt condiționate sau nu;

e) capacitatea incrementală este alocată fiecărui potențial utilizator al rețelei la nivelul solicitat, în situația în care totalul capacității solicitate de către toți potențialii utilizatori ai rețelei pentru fiecare an al perioadei pentru care este oferită capacitatea incrementală este mai mic decât sau egal cu nivelul capacității incrementale oferite în cadrul procesului de capacitate incrementală;

f) în situația în care, pentru cel puțin un an din perioada pentru care este oferită capacitatea incrementală, totalul capacității solicitate de către toți potențialii utilizatori ai rețelei depășește nivelul capacității oferite în cadrul procesului de capacitate incrementală, aceasta este alocată potențialilor utilizatori ai rețelei în ordinea descrescătoare a contravalorii angajamentelor obligatorii pentru contractarea de capacitate exprimate de către fiecare dintre aceștia, la nivelul solicitat sau la nivelul minim de capacitate solicitat, după caz, în limita nivelului de capacitate oferit în cadrul procesului de capacitate incrementală;

g) procesul de capacitate incrementală se finalizează cu succes în situația în care nivelul capacității incrementale alocate este cel puțin egal cu pragul minim de capacitate;

h) capacitatea incrementală alocată unui potențial utilizator al rețelei în cadrul unui proces de capacitate incrementală este rezervată de către acesta prin semnarea unui contract de

transport cu OTS, în conformitate cu Contractul-cadru de transport al gazelor naturale încheiat în urma procedurii privind rezervarea de capacitate incrementală în Sistemul național de transport al gazelor naturale, prevăzut în anexa nr. 11.”

**7. După anexa nr. 1 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 11 „Contract-cadru de transport al gazelor naturale încheiat în urma procedurii privind rezervarea de capacitate incrementală în Sistemul național de transport al gazelor naturale”, cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

**Art. II.** — Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” – S.A. Mediaș și utilizatorii rețelei vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar direcțiile de specialitate din cadrul Autorității de Reglementare în Domeniul Energiei vor urmări respectarea acestora.

**Art. III.** — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,  
**Niculae Havrileț**

București, 17 mai 2017.  
Nr. 36.

ANEXĂ  
(Anexa nr. 11  
la Codul rețelei pentru Sistemul național  
de transport al gazelor naturale)

## C O N T R A C T - C A D R U

### de transport al gazelor naturale încheiat în urma procedurii privind rezervarea de capacitate incrementală în Sistemul național de transport al gazelor naturale

Societatea Națională de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A., cu sediul în Mediaș, piața Constantin I. Motaș nr. 1, județul Sibiu, tel. 0269-803333, 0269-839031, e-mail cabinet@transgaz.ro, număr de ordine J32/301/2000, cod de înregistrare fiscală RO13068733, cont virament IBAN RO 09 RNCB 0231 0195 2531 0001, deschis la B.C.R. Mediaș, în calitate de prestator al serviciului de transport, denumită în continuare *operatorul de transport și de sistem* sau OTS, pe de o parte,

și

Utilizatorul rețelei, denumit în continuare UR, ..... [Se completează cu datele de identificare ale UR.], în calitate de beneficiar al serviciului de transport, pe de altă parte,

denumite individual *partea* și împreună *părțile*, au convenit încheierea prezentului contract de transport al gazelor naturale, în urma derulării procesului de capacitate incrementală având ca obiect alocarea de capacitate incrementală în punctul de ..... [Se completează, după caz, cu „intrare în” sau cu „ieșire din”.] Sistemul național de transport al gazelor naturale din România (SNT) ..... [Se completează cu denumirea punctului].

## CAPITOLUL I

### Terminologie; legislație și alte documente aplicabile

Art. 1. — (1) În sensul prezentului contract de transport al gazelor naturale, denumit în continuare *contract*, următorii termeni se definesc după cum urmează:

— *data confirmării* — data de ..... [Se completează cu data confirmării prevăzută în documentația aferentă procesului de capacitate incrementală.], până la care UR are dreptul de a rezilia unilateral contractul, în conformitate cu art. 8 lit. e);

— *data de începere* — data de ..... [Se completează cu data de începere prevăzută în documentația aferentă procesului de capacitate incrementală.], de la care OTS va

asigura toate condițiile de utilizare efectivă a capacității incrementale alocate UR.

(2) Termenii utilizați în contract sunt definiți în Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, precum și în Codul rețelei pentru Sistemul național de transport al gazelor naturale, aprobat prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 16/2013, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Codul rețelei*.

(3) Prevederile prezentului contract sunt completate cu dispozițiile din Codul civil, din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare, din reglementările Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei (ANRE), inclusiv cu prevederile din Codul rețelei.

## CAPITOLUL II

### Obiectul contractului

Art. 2. — (1) Obiectul prezentului contract îl constituie rezervarea de capacitate de transport și prestarea serviciilor ferme de transport al gazelor naturale în punctul de ..... [Se completează, după caz, cu „intrare în” sau cu „ieșire din”.] SNT ..... [Se completează cu denumirea punctului.] începând cu data de ..... [Se completează cu data de începere prevăzută în documentația aferentă procesului de capacitate incrementală.].

(2) În situația în care punctul menționat la alin. (1) este un punct de ieșire din SNT, obiectul contractului prevăzut la alin. (1) se completează cu ansamblul de activități și operațiuni desfășurate de OTS pentru sau în legătură cu transportul prin SNT al cantităților de gaze naturale, exprimate în unități de energie, până la respectivul punct de ieșire din SNT.

(3) Capacitatea de transport rezervată are următoarele caracteristici:

- datele de identificare ale punctului (longitudine/latitudine);
- localitatea/unitatea administrativă;
- tipul de punct [întrare/ieșire];
- capacitatea de transport rezervată, exprimată în MWh/zi:

..... [Se completează cu capacitatea de transport rezervată în fiecare an al perioadei prevăzute la art. 3 din contract.].

(4) În cazul în care, în conformitate cu procedura specifică de desfășurare a procesului de capacitate incrementală, OTS oferă UR capacitate incrementală adițională, iar UR acceptă, atunci capacitatea de transport rezervată prevăzută la art. 2 alin. (3) va fi modificată în mod corespunzător prin încheierea unui act adițional la prezentul contract.

### CAPITOLUL III Durata contractului

Art. 3. — Prezentul contract se încheie pentru perioada cuprinsă între ..... [Se completează cu data de începere.] și ..... [Se completează cu ultima zi a ultimului an gazier pentru care capacitatea incrementală a fost alocată UR, dar nu mai mult de 40 de ani.] și produce efecte de la data semnării lui de către ambele părți.

### CAPITOLUL IV Măsurarea gazelor naturale la punctele de intrare/ieșire în/din SNT

Art. 4. — (1) Măsurarea cantităților de gaze naturale și determinarea cantităților de energie intrate în/ieșite din SNT se fac în conformitate cu reglementările în vigoare.

(2) Gazele naturale vehiculate în temeiul prezentului contract trebuie să respecte condițiile minime de calitate prevăzute în reglementările în vigoare.

### CAPITOLUL V

#### Tarife aplicabile. Modalități și condiții de facturare și plată

Art. 5. — (1) UR va plăti OTS contravaloarea capacității de transport rezervate, stabilită în baza tarifului de rezervare de capacitate aplicabil la data prestării serviciului de transport. În situația prevăzută la art. 2 alin. (2), UR va plăti suplimentar OTS, după caz, tariful volumetric aplicabil la data prestării serviciului de transport pentru cantitatea de gaze naturale transportată, așa cum a fost aceasta stabilită în baza alocărilor finale.

(2) După caz, UR va plăti suplimentar OTS și alte tarife prevăzute de Codul rețelei. Plata contravalorii facturilor emise în cursul executării prezentului contract se realizează în termen de 15 zile calendaristice de la data comunicării facturii. În cazul în care data scadenței este zi nelucrătoare, termenul se socotește împlinit în următoarea zi lucrătoare.

(3) Facturarea contravalorii serviciilor ferme de transport al gazelor naturale prestate se realizează în lei, în baza capacității de transport rezervate, a numărului de zile din perioada de facturare și a cantităților de gaze naturale stabilite în baza alocărilor finale, în conformitate cu prevederile Codului rețelei.

(4) Modalitatea de plată, precum și desemnarea băncilor agreeate pentru derularea operațiunilor bancare se stabilesc de comun acord, cu respectarea legislației în vigoare.

(5) Orice sumă care se plătește în temeiul prezentului contract se consideră încasată în momentul în care contul creditorului plății este creditat cu suma corespunzătoare.

### CAPITOLUL VI Drepturile și obligațiile OTS

Art. 6. — OTS are următoarele drepturi:

a) să încaseze contravaloarea serviciilor prestate și a majorărilor de întârziere;

b) să execute garanția/garanțiile financiară/e depusă/e de UR conform cap. VIII „Garanții” din prezentul contract în caz de neplată la scadență a facturilor emise;

c) să limiteze sau, după caz, să întrerupă prestarea serviciilor de transport cu un preaviz de 3 zile calendaristice, în cazul neîndeplinirii obligațiilor de plată la termenele și în condițiile prevăzute în prezentul contract;

d) să limiteze sau să întrerupă prestarea serviciilor ferme de transport, în cazul în care UR nu respectă prevederile cap. VIII „Garanții”;

e) să limiteze sau să întrerupă prestarea serviciilor de transport, în cazul în care UR nu respectă prevederile Codului rețelei, cu notificarea UR cu cel puțin 3 zile calendaristice anterior limitării/întreruperii;

f) să refuze preluarea în SNT a gazelor naturale care nu respectă condițiile minime de calitate prevăzute în legislația specifică;

g) să factureze, cu respectarea dispozițiilor și tarifelor prevăzute în Codul rețelei, contravaloarea dezechilibrelor cu titlul „Deficit” înregistrate de către UR, inclusiv eventualele majorări de întârziere;

h) să factureze UR contravaloarea serviciilor de transport prestate în conformitate cu obiectul prezentului contract, cu respectarea tarifului de rezervare de capacitate aplicabil la momentul în care poate fi utilizată capacitatea rezervată și, după caz, a tarifului volumetric aplicabil pentru perioada în care poate fi utilizată capacitatea rezervată, pentru cantitatea de gaze naturale transportată, inclusiv eventualele majorări de întârziere;

i) să limiteze sau, după caz, să întrerupă prestarea serviciilor ferme de transport în scopul realizării lucrărilor de mentenanță neplanificate, cu notificarea UR în maximum 6 ore;

j) să limiteze sau, după caz, să întrerupă prestarea serviciilor ferme de transport în scopul realizării lucrărilor de mentenanță planificate;

k) toate celelalte drepturi, astfel cum acestea sunt prevăzute în legislația în vigoare sau în prezentul contract.

Art. 7. — OTS are următoarele obligații:

a) să notifice UR, în termen de 10 zile calendaristice de la data încheierii ultimei etape prevăzute de procedura specifică de desfășurare a procesului de capacitate incrementală, cu privire la finalizarea acestui proces cu sau fără succes;

b) să asigure toate condițiile de utilizare efectivă a capacității incrementale rezervate de către UR începând cu data de începere și să asigure prestarea serviciilor de transport conform prezentului contract în perioada prevăzută la art. 3, în situația în care a fost întrunit pragul minim de capacitate prevăzut în documentația ce a stat la baza alocării de capacitate incrementală, după parcurgerea ultimei etape prevăzute de procedura specifică de desfășurare a procesului de capacitate incrementală;

c) să anunțe UR în legătură cu eventualele limitări sau, după caz, întreruperi în prestarea serviciilor de transport în caz de neîndeplinire a obligațiilor de plată;

d) să reia prestarea serviciilor de transport în termen de 24 de ore de la data îndeplinirii obligațiilor de plată ale UR;

e) să permită accesul UR la datele/documentele care au stat la baza emiterii facturii, în situația în care acesta contestă factura emisă;

f) să preia, să transporte și să predea UR cantitățile confirmate, exprimate în unități de energie, în conformitate cu prevederile Codului rețelei și cu respectarea condițiilor de calitate prevăzute în prezentul contract, în perioada precizată la art. 3;

g) să răspundă și să soluționeze sesizările UR referitoare la prestarea serviciilor de transport, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare;

h) să plătească integral și la termen facturile emise de UR, reprezentând contravaloarea dezechilibrelor cu titlul „Excedent” înregistrate de UR;

i) să plătească UR tariful pentru neasigurarea capacității de transport ferme rezervate, în perioada prevăzută la art. 3, în conformitate cu prevederile Codului rețelei și ale prezentului contract;

j) să inițieze modificarea și/sau completarea prezentului contract, în cazul modificării circumstanțelor, în conformitate cu art. 20 alin. (2);

k) să informeze, în scris, trimestrial, UR cu privire la stadiul tuturor activităților și lucrărilor specifice proiectului de capacitate incrementală aferent punctului de intrare/ieșire în/din SNT prevăzut la art. 2 alin. (1);

l) să informeze UR cu privire la orice întârziere a implementării proiectului de capacitate incrementală aferent punctului de intrare/ieșire în/din SNT prevăzut la art. 2 alin. (1) care ar conduce la decalarea datei de începere prevăzute la art. 3 și să notifice UR cu privire la noua dată de începere (data de începere amânată), în termen de maximum 30 de zile calendaristice de la data la care OTS a luat cunoștință de respectiva întârziere;

m) să îndeplinească toate celelalte obligații, astfel cum acestea sunt prevăzute în legislația în vigoare sau în prezentul contract.

## CAPITOLUL VII

### Drepturile și obligațiile UR

Art. 8. — UR are următoarele drepturi:

a) în situația prevăzută la art. 2 alin. (2), să refuze preluarea la punctul de ieșire din SNT a gazelor naturale care nu respectă condițiile de calitate prevăzute în legislația specifică;

b) să conteste facturile emise de OTS și să solicite acestuia accesul la datele/documentele care au stat la baza emiterii facturii;

c) să factureze, cu respectarea dispozițiilor și tarifelor prevăzute în Codul rețelei, contravaloarea dezechilibrelor cu titlul „Excedent” înregistrate, inclusiv eventualele majorări de întârziere;

d) să solicite OTS să modifice prezentul contract în condițiile prevăzute la art. 20 alin. (2);

e) să înceteze unilateral contractul, în orice moment înainte de data confirmării, cu respectarea obligației prevăzute la art. 9 lit. b), după caz;

f) să informeze OTS cu privire la încetarea contractului, cu efect imediat, fără alte obligații și fără intervenția instanțelor de judecată sau alte formalități, în cazul în care data de începere prevăzută la art. 3 este decalată cu 12 luni sau mai mult, prin transmiterea unei notificări scrise către OTS într-un termen de 90 de zile calendaristice de la data ultimei notificări transmise de către OTS în conformitate cu prevederile art. 7 lit. l), sau, dacă nicio notificare nu este transmisă, într-un termen de 90 de zile calendaristice de la data la care UR a luat cunoștință de faptul că întârzierea este de 12 luni sau mai mult;

g) să notifice OTS prelungirea perioadei contractuale în mod corespunzător, în cazul în care data de începere prevăzută la art. 3 este decalată cu mai puțin de 12 luni în total sau în cazul în care UR nu și-a exercitat dreptul prevăzut la lit. f), prin transmiterea unei notificări scrise către OTS într-un termen de 90 de zile calendaristice de la data ultimei notificări transmise de către OTS în conformitate cu prevederile art. 7 lit. l);

h) să perceapă penalități de întârziere în conformitate cu prevederile art. 16;

i) toate celelalte drepturi, astfel cum acestea sunt prevăzute în legislația în vigoare sau în prezentul contract.

Art. 9. — UR are următoarele obligații:

a) să plătească integral și la termen facturile emise de OTS în concordanță cu prevederile prezentului contract;

b) să plătească OTS, în situația în care, ca efect al exercitării de către UR a dreptului prevăzut la art. 8 lit. e), procesul de capacitate incrementală se finalizează fără succes, o despăgubire a cărei contravaloare maximă este stabilită în documentația aferentă procesului de capacitate incrementală și care poate fi redusă în conformitate cu prevederile procedurii specifice de desfășurare a procesului de capacitate incrementală;

c) să accepte limitarea/întreruperea serviciului de transport în condițiile prevăzute de prezentul contract;

d) să constituie întocmai garanțiile prevăzute la capitolul VIII „Garanții”;

e) toate celelalte obligații, astfel cum acestea sunt prevăzute în legislația în vigoare sau în prezentul contract.

## CAPITOLUL VIII

### Garanții

Art. 10. — UR are obligația de a constitui în favoarea OTS:

a) o garanție financiară aferentă obligației UR prevăzute la art. 9 lit. b);

b) o garanție financiară pentru prestarea serviciilor de transport.

Art. 11. — (1) UR poate fi exceptat de la obligația de a constitui garanția financiară prevăzută la art. 10 lit. b) dacă:

a) UR face dovada că are un rating de creditare, emis de una dintre agențiile de rating aprobate de OTS, cel puțin la același nivel cu cel acordat OTS, valabil pe perioada derulării prezentului contract; sau

b) plătește în avans contravaloarea serviciilor de transport.

(2) În situația în care, pe durata prezentului contract, nivelul de rating acordat UR se modifică în sensul scăderii sub nivelul de rating al OTS, precum și în situația în care se schimbă agenția emitentă a ratingului în raport cu prevederile alin. (1) lit. a), UR este obligat să notifice acest lucru OTS, în termen de 3 zile calendaristice de la producerea modificării/schimbării.

Art. 12. — (1) Garanțiile financiare prevăzute la art. 10 sunt prezentate de către UR sub formă de:

a) scrisoare de garanție bancară în lei sau echivalentul în euro la cursul Băncii Centrale Europene din ziua emiterii garanției; și/sau

b) cont garantat (depozit colateral) în lei sau echivalentul în euro la cursul Băncii Centrale Europene din ziua emiterii garanției; și/sau

c) cont escrow în lei sau echivalentul în euro la cursul Băncii Centrale Europene din ziua emiterii garanției.

(2) OTS acceptă scrisoarea de garanție bancară eliberată de către o bancă care are rating emis de una dintre agențiile de rating aprobate de OTS, cel puțin la nivel de „investment grade”. Echivalența dintre nivelurile de rating acordate de agenții este publicată pe pagina de internet a OTS.

(3) Nivelul garanției financiare prevăzută la art. 10 lit. a) este de ..... [Se completează cu suma maximă stabilită în documentația aferentă procesului de capacitate incrementală.].

(4) Garanția financiară prevăzută la art. 10 lit. a) se constituie în termen de 30 de zile calendaristice de la data semnării prezentului contract și își încetează valabilitatea în cea de-a-20-a zi calendaristică ce urmează datei confirmării.

(5) Garanția financiară prevăzută la art. 10 lit. a) poate fi executată de către OTS până la concurența sumei determinate în conformitate cu prevederile procedurii specifice de desfășurare a procesului de capacitate incrementală. Partea neexecutată a garanției se va restitui de către OTS în termen de 15 zile calendaristice de la data confirmării.

(6) Nivelul garanției financiare prevăzute la art. 10 lit. b) va fi egal cu de două ori valoarea medie estimată a facturii lunare pentru serviciile de transport.

(7) În cazul în care nivelul garanției financiare prevăzute la art. 10 lit. b):

a) scade sub nivelul prevăzut la alin. (6), UR este obligat să suplimenteze nivelul garanției financiare în mod corespunzător;

b) se situează peste nivelul precizat la alin. (6), OTS este obligat să restituie UR diferența dintre nivelul efectiv al garanției și cel prevăzut la alin. (6).

(8) Ajustarea nivelului garanției se face în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data la care s-a înregistrat diminuarea/majorarea față de nivelul stabilit conform alin. (6).

(9) Garanția financiară constituită conform alin. (6) este valabilă începând cu ziua bancară precedentă datei de început a prestării serviciului de transport și își încetează valabilitatea în a 60-a zi calendaristică de la încetarea contractului.

Art. 13. — (1) În situația în care UR face dovada bonității conform art. 11 alin. (1) lit. a), OTS poate cere, în cazurile justificate menționate la alin. (2), constituirea unei garanții financiare în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (6).

(2) Pentru serviciile de transport este considerat caz justificat situația în care UR este în întârziere la plată pentru o sumă de cel puțin 10% din valoarea ultimei facturi sau din valoarea obligațiilor de plată parțiale, după ce a fost primită de la OTS o notificare în acest sens.

Art. 14. — (1) OTS poate executa garanțiile prevăzute în prezentul capitol dacă UR nu își îndeplinește integral sau parțial obligațiile contractuale sau le îndeplinește cu întârziere.

(2) Cu cel puțin 5 zile calendaristice anterior executării oricărei garanții, OTS are obligația de a notifica în scris UR, precizând obligațiile care nu au fost respectate.

(3) În situația executării parțiale sau totale a garanției financiare prevăzute la art. 10 lit. b), UR are obligația de a reconstitui această garanție în conformitate cu prevederile art. 12 alin. (7) lit. a).

## CAPITOLUL IX

### Clauza de confidențialitate

Art. 15. — (1) Părțile sunt obligate să păstreze confidențialitatea datelor, documentelor și a informațiilor obținute din derularea prezentului contract.

(2) Sunt exceptate de la prevederile alin. (1) următoarele date, documente și informații care:

a) au fost cunoscute părții contractante înainte ca ele să fi fost primite de la cealaltă parte contractantă; sau

b) au fost dezvăluite după ce a fost obținut acordul scris al celeilalte părți contractante pentru asemenea dezvăluire;

c) fac obiectul unei obligații legale privind dezvăluirea; sau

d) sunt dezvăluite către un operator economic afiliat; în această situație partea care dezvăluie operatorului economic afiliat rămâne răspunzătoare pentru prejudiciile pe care le-ar putea suferi cealaltă parte ca urmare a divulgării informațiilor de către operatorul economic afiliat; operatorul economic afiliat beneficiază de toate excepțiile stabilite în acest articol.

(3) Prevederile prezentului articol produc efecte pentru o perioadă de 5 ani de la încetarea raporturilor contractuale.

(4) Nerespectarea obligațiilor care decurg din alin. (1)—(3) atrage răspunderea părții culpabile, stabilită în conformitate cu prevederile legale.

## CAPITOLUL X

### Răspundere contractuală

Art. 16. — (1) Neîndeplinirea obligației de plată a facturilor în termenul prevăzut la art. 5 alin. (2) atrage executarea garanției constituite în acest sens și plata de majorări de întârziere, calculate asupra valorii neachitate, egale cu nivelul dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligațiilor către bugetul de stat, pentru fiecare zi de întârziere, de la data scadenței și până la achitarea integrală.

(2) În cazul în care OTS nu respectă obligația prevăzută la art. 7 lit. b) de a asigura, la data de începere prevăzută la art. 3, toate condițiile de utilizare efectivă a capacității incrementale rezervate de către UR, acesta va plăti UR, lunar, o penalitate de întârziere. Această penalitate va fi egală cu tariful de rezervare de capacitate pentru servicii de transport ferme pe termen lung aplicabil în luna respectivă înmulțit cu capacitatea de transport rezervată pe zi și cu numărul de zile din acea lună în care capacitatea de transport rezervată nu a fost asigurată.

(3) OTS va fi scutit de plata penalităților pentru primele ..... luni [Se completează cu numărul de luni.] de la data de începere prevăzută la art. 3, dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții:

(i) OTS notifică UR cu privire la noua dată de începere (data de începere amânată), în conformitate cu prevederile art. 7 lit. I), cu cel puțin 12 luni înainte de data de începere prevăzută la art. 3; și

(ii) capacitatea de transport rezervată devine efectiv și integral disponibilă în termen de ..... luni [Se completează cu numărul de luni.] de la data de începere prevăzută la art. 3.

(4) Dacă disponibilitatea capacității de transport rezervate este întârziată peste perioada de ..... luni [Se completează cu numărul de luni prevăzut la alin. (3).], OTS va plăti retroactiv, în luna următoare acestei perioade, toate penalitățile lunare calculate în conformitate cu prevederile alin. (2).

(5) Numărul de luni prevăzut la alin. (3) poate fi cel mult egal cu numărul întreg rezultat prin aplicarea unui procent de 10% la numărul de luni al perioadei cuprinse între data confirmării și data de începere prevăzută la art. 3.

Art. 17. — (1) Ca efect al neîndeplinirii, în tot sau în parte, a obligațiilor contractuale ale UR exigibile ulterior datei de începere, OTS are dreptul de a solicita, în raport cu prejudiciul înregistrat, daune-interese, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Neîndeplinirea, în tot sau în parte, a obligațiilor contractuale ale OTS exigibile ulterior datei de începere conferă dreptul UR de a solicita, în raport cu prejudiciul înregistrat, daune-interese, în condițiile prevăzute de legislația în vigoare.

(3) Debitorul obligației este de drept în întârziere prin simpla împlinire a termenelor stabilite pentru executarea obligațiilor contractuale, cu excepția cazurilor anume stipulate în prezentul contract.

## CAPITOLUL XI

### Forța majoră

Art. 18. — (1) Forța majoră este acel eveniment extern, imprevizibil, absolut invincibil și inevitabil care exonerează părțile de răspundere, în condițiile art. 1.351 din Codul civil.

(2) Partea care invocă forța majoră are obligația să o aducă la cunoștința celeilalte părți, în scris, prin notificare în maximum 5 zile calendaristice de la apariție, iar dovada forței majore se va comunica în maximum 30 de zile calendaristice de la apariție.

(3) În situația în care forța majoră nu încetează în termen de 12 luni de la data intervenirii cazului de forță majoră, fiecare parte are dreptul să înceteze de plin drept prezentul contract, fără ca vreuna din ele să aibă dreptul de a pretinde daune-interese.

(4) Cazul fortuit nu înlătură răspunderea contractuală.

## CAPITOLUL XII

### Încetarea contractului

Art. 19. — (1) Prezentul contract încetează:

a) prin ajungerea la termen, conform prevederilor art. 3;

b) de plin drept, în baza notificării transmise de către OTS în conformitate cu prevederile art. 7 lit. a), în situația în care procesul de capacitate incrementală nu s-a finalizat cu succes;

c) prin acordul părților;

- d) prin denunțare unilaterală, în caz de faliment al partenerului contractual, în baza unei notificări prealabile;
- e) prin denunțare unilaterală, în condițiile art. 18;
- f) prin denunțare unilaterală de către UR, în condițiile art. 8 lit. e) și f);
- g) prin denunțare unilaterală de către UR, în situația în care OTS pierde dreptul de a desfășura activitatea de operare a SNT;
- h) prin reziliere unilaterală, în condițiile art. 1.552 din Codul civil.

(2) Încetarea prezentului contract nu are niciun efect asupra obligațiilor contractuale născute în mod valabil pe parcursul derulării prezentului contract, indiferent de momentul scadenței acestora.

### CAPITOLUL XIII

#### Notificări

Art. 20. — (1) OTS și UR sunt obligați ca pe parcursul derulării prezentului contract să își notifice reciproc, în scris, la sediul UR indicat de acesta, respectiv la adresa indicată pe pagina de internet a Societății Naționale de Transport Gaze Naturale „Transgaz” — S.A., orice modificare a circumstanțelor.

(2) În sensul prezentului contract, prin *modificare de circumstanțe* se înțelege intrarea în vigoare, modificarea sau abrogarea unui act normativ al cărui obiect de reglementare vizează, în tot sau în parte, termenii și condițiile specifice aferente prezentului contract. Modificări legislative ulterioare semnării acestui contract nu vor putea conduce la modificarea prevederilor referitoare la obiectul și durata acestuia.

(3) Termenul de notificare este de maximum 3 zile calendaristice de la data producerii modificării de circumstanțe, dacă prin prezentul contract nu se prevede alt termen.

(4) Notificările între OTS și UR se pot face și prin fax sau e-mail, cu condiția confirmării în scris a primirii comunicării.

(5) Orice document scris trebuie înregistrat atât în momentul transmiterii, cât și în momentul primirii.

### CAPITOLUL XIV

#### Legea contractului și soluționarea litigiilor

Art. 21. — (1) Prezentul contract este guvernat de legea română.

(2) OTS și UR convin ca toate neînțelegerile privind valabilitatea, interpretarea, executarea și încetarea prezentului

contract să fie soluționate pe cale amiabilă. În cazul în care nu se reușește soluționarea pe cale amiabilă, litigiile vor fi soluționate de instanțele judecătorești competente de pe teritoriul României.

### CAPITOLUL XV

#### Cesionarea contractului

Art. 22. — (1) Niciuna dintre părți nu va putea ceda unui terț, în niciun mod, în tot sau în parte, drepturile și/sau obligațiile sale decurgând din prezentul contract decât cu acordul dat în mod expres, în scris, de către cealaltă parte, acord care nu poate fi refuzat nemotivat.

(2) Notificarea intenției de cesionare se înaintează celorlalte părți cu minimum 30 de zile calendaristice înaintea datei de cesionare planificate.

(3) Părțile notificate au obligația de a răspunde motivat în termen de maximum 20 de zile calendaristice de la data înregistrării notificării.

(4) În situația în care partea notificată în condițiile alin. (2) nu răspunde sau, după caz, răspunde nemotivat, intenția de cesionare se consideră:

a) neacceptată, în situația cesionării prezentului contract, conform legislației în vigoare;

b) acceptată, în situația cesiunilor de creanță/de datorie.

(5) Cedarea către un operator economic afiliat a drepturilor și/sau a obligațiilor UR decurgând din prezentul contract fără acordul expres al OTS exprimat în scris este permisă numai dacă respectivul operator economic afiliat constituie în favoarea OTS, într-un termen de maximum 10 zile calendaristice de la data notificării cesionării, garanții financiare la nivelul celor constituite de către UR.

(6) În orice caz, OTS poate solicita cesionarea prezentului contract doar dacă cesionarul este sau devine operator licențiat al SNT sau al unui sistem de transport gaze care include punctul de intrare/ieșire prevăzut la art. 2 alin. (1).

(7) În situația în care OTS pierde dreptul de a desfășura activitatea de operare a SNT, acesta întreprinde toate demersurile în vederea cesionării prezentului contract către noul operator al SNT sau către operatorul aceluși sistem de transport al gazelor naturale care include punctul de intrare/ieșire prevăzut la art. 2 alin. (1).

### CAPITOLUL XVI

#### Clauze finale

Art. 23. — Prezentul contract se încheie în limba română.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,  
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948493 054870